

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Izabela Jagmin

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa – (...) Zarządu (...) z siedzibą w G.**

przeciwko **A. R.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. R. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) Zarządu (...) z siedzibą w G. kwotę 4 182,30 złotych (cztery tysiące sto osiemdziesiąt dwa złote trzydzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. R. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) Zarządu (...) z siedzibą w G. kwotę 600 złotych (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 lipca 2015 roku powód Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. R. kwoty 4 182,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 21 października 2013 roku strony zawarły umowę numer (...) o roboty remontowe polegające na wymianie okien oraz naprawie i malowaniu bram w budynku nr (...) w G.. Powód wskazał, iż zgodnie z zawartą umową i protokołem odbioru ostatecznego z dnia 31 grudnia 2013 roku pozwany zobowiązany był do usunięcia stwierdzonych w tym protokole usterek. Termin usunięcia wad wskazany został na dzień 31 stycznia 2014 roku, zaś pozwany dokonał usunięcia tych usterek w dniu 18 lutego 2014 roku, w związku z czym powód, stosownie do zapisu paragrafu 8 pkt 1 ust. c umowy, naliczył kary umowne za 18 dni zwłoki, tj. 0,2 % x 116 176,46 złotych dziennie, na łączną kwotę 4 182,30 złotych dochodzoną pozwem. Pomimo wystawienia noty odsetkowej i wezwania pozwanego do zapłaty należności, pozwany nie uczynił zadość żądaniu powoda.

Nakazem zapłaty z dnia 20 sierpnia 2015 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 5200/15, referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany A. R. wniósł sprzeciw, którym zaskarżył wydany nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zarzucił, iż nałożona kara umowna, z uwagi na jej rażące wygórowanie, winna podlegać miarkowaniu. Pozwany wskazał również, że świadczenie zostało wykonane w znacznej części w chwili wystąpienia podstaw do sformułowania roszczenia o zapłatę kary umownej, zaś stwierdzone wady miały charakter wad nieistotnych. Ponadto pozwany wskazał, że nawet gdyby przyjąć jego odpowiedzialność, to faktyczny odbiór prac dokonał się co najmniej w dniu 15 stycznia 2014 roku i data ta powinna stanowić delimitację jego ewentualnej odpowiedzialności za zwłokę w terminowym wykonaniu prac. W dalszej kolejności pozwany zakwestionował także roszczenie powoda tak co do zasady, jak i wysokości wskazując, iż wolą stron umowy nie było ustanowienie odpowiedzialności za każde, nawet niepowstałe z winy pozwanego opóźnienie (zwłaszcza że strony nie odróżniały pojęcia zwłoki od opóźnienia), ponadto powód nie wyrażał woli współdziałania, a wręcz przeszkadzał pozwanemu w terminowej realizacji prac.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2013 roku pomiędzy Skarbem Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G. (zamawiającym) a A. R. (wykonawcą) zawarta została umowa numer (...), której przedmiotem było wykonanie robót remontowych polegających na wymianie okien na okna PCV oraz naprawie i malowaniu bram w budynku nr (...) (warsztat) (...) w G. przy ulicy (...) – S.. Zgodnie z zapisem postanowienia § 8 ust. 1 punkt c umowy – za opóźnienie w usunięciu wad stwierdzonych przy odbiorze wykonawca miał zapłacić zamawiającemu karą umowną w wysokości 0,2% wartości przedmiotu umowy za każdy dzień opóźnienia, liczony od dnia wyznaczonego na usunięcie wad.

niesporne, a nadto: umowa – k. 17-18 akt

A. R. upoważnił H. M., w miejsce dotychczasowego pełnomocnika M. S., do koordynacji prowadzonych prac, reprezentowania go podczas odbioru prac, dokonywania wszelkich ustaleń z zamawiającym w związku z realizacją umowy numer (...) „Roboty remontowe polegające na wymianie okien na okna PCV oraz naprawie i malowaniu bram w budynku nr (...) (warsztat) (...) w G. przy ulicy (...) – S.”, o czym zawiadomił zamawiającego – Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G..

pismo z dnia 20 listopada 2013 roku – k. 68 akt, upoważnienie – k. 69 akt

Umowa została zrealizowana, zaś ostateczny odbiór wykonanych prac nastąpił w dniu 31 grudnia 2013 roku na podstawie protokołu odbioru ostatecznego, w treści którego stwierdzono między innymi usterki w wykonawstwie oraz konieczność ich usunięcia przez wykonawcę w terminie do dnia 31 stycznia 2014 roku. Prace poprawkowe miały polegać na: uzupełnieniu obróbek okien zaprawą, uzupełnieniu malowania farbą olejną krat okiennych, wymianie pękniętych 7 sztuk szyb (pęknięcia powstałe w trakcie montażu), wymianie wszystkich parapetów zewnętrznych – za krótkie lub wymianie końcówek na szersze.

Jednocześnie w dniu 31 grudnia 2013 roku sporządzono załącznik do protokołu odbioru, w treści którego stwierdzono, iż ze względów służbowych wykonawca nie miał udostępnionych pomieszczeń w soboty tj. w dniach: 26 października 2013 roku, 02 listopada 2013 roku, 02 listopada 2013 roku, 09 listopada 2013 roku, 16 listopada 2013 roku, 23 listopada 2013 roku oraz 07 grudnia 2013 roku (w sumie 7 dni roboczych). Ponadto wskazano, iż nie udostępniono wykonawcy pomieszczeń w godzinach popołudniowych w dniach od 22 października 2013 do dnia 31 października 2013 roku oraz w dniach od 04 listopada 2013 roku do dnia 07 listopada 2013 roku (tj. 12 dni po 4 godziny, razem 48 godzin, co daje 6 dni). W związku z powyższym, stwierdzono odliczające powyższe dni, iż wykonawca nie był w zwłocę za okres od dnia 10 grudnia 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku i zawniósowano o stwierdzenie, że wykonawca w okresie od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku był w zwłocę z terminowym wykonaniem umowy, wnioskując jednocześnie o naliczenie kary umownej w wysokości 929,43 złotych.

protokół odbioru ostatecznego – k. 19 akt, załącznik do protokołu odbioru – k. 47akt, zeznania świadka Ł. K. – protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2016 roku – k. 82-83 akt (zapis cyfrowy 00:03:07-00:18:46)

Pismem z dnia 08 stycznia 2014 roku A. R. poinformował Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G., iż w dniu 07 stycznia 2014 roku zakończył prace polegające na usunięciu usterek wskazanych w protokole odbioru ostatecznego, tj. w całości uzupełnił obróbki tynkarskie okien, w całości uzupełnił malowanie farbą olejną krat okiennych oraz w całości uzupełnił na szersze końcówki parapetów zewnętrznych okien.

Następnie pismem z dnia 15 stycznia 2014 roku A. R. poinformował Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G., iż usunął również usterki polegające na wymianie siedmiu sztuk zbitych szyb, co zostało potwierdzone protokołem reklamacyjnym.

pismo z dnia 08 stycznia 2014 roku wraz z dowodem nadania za pomocą faksu oraz listem poleconym – k. 47v-48v akt, pismo pozwanego z dnia 15 stycznia 2014 roku wraz z dowodem nadania za pomocą faksu – k. 49, 50 akt, protokół reklamacyjny – k. 49v akt

W odpowiedzi na pismo z dnia 08 stycznia 2014 roku, pismem z dnia 13 stycznia 2014 roku Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G. poinformował A. R. o konieczności wymiany parapetów na nowe z uwagi na to, iż zastosowane zakończenia parapetów, celem ich przedłużenia, nie dają gwarancji prawidłowego odprowadzania wód opadowych, a nadto zachodzi obawa powstania zacieków i plam na elewacji. Nadto wskazano na konieczność uzupełnienia pozostałych szyb okiennych uszkodzonych w trakcie montażu, jak też konieczność uzupełnienia malowania drzwiczek rozdzielni elektrycznej zamontowanej w ścianie budynku, wyrównania wykonanych obróbek ościeży okiennych zaprawą celem uzyskania gładkości tynku jako tynku kategorii III oraz oczyszczenia terenu od strony wejścia do budynku oraz na niższej części dach z pozostałości szkła, zaprawy i odpadów pianki montażowej.

Wobec powyższego, pismem z dnia 16 stycznia 2014 roku A. R. wskazał m.in., iż uzupełnił w sposób profesjonalny i właściwy obróbki ościeży zgodnie z zamówieniem, nie miał bowiem obowiązku ich prostowania czy nakładania tynku w całości i równania. Ponadto wskazał, iż wymiana końcówek parapetów na szersze odpowiada wytycznym ustalonym podczas odbioru prac.

pismo z dnia 13 stycznia 2014 roku – k. 50v akt, pismo z dnia 16 stycznia 2014 roku wraz z dowodem nadania listem poleconym – k. 51-51v akt

Pismem z dnia 31 stycznia 2014 roku Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G. wezwał A. R. celem dokonania odbioru usterek usuniętych.

W dniu 04 lutego 2014 roku sporządzony został protokół odbioru usunięcia usterek wskazanych w protokole z dnia 31 grudnia 2013 roku, w którym stwierdzono, iż nie wymieniono wszystkich parapetów zewnętrznych okien oraz nie wymieniono zakończeń parapetów na szersze, a także nie wykonano otynkowania i pomalowania ościeży do lica ściany.

Przedstawiciel – koordynator robót ze strony A. H. M. nie zgadzając się z powyższymi ustaleniami, odmówił podpisania powyższego protokołu.

Pismem z dnia 25 lutego 2014 roku w związku z brakiem realizacji zobowiązań wynikających z protokołu usunięcia usterek z dnia 04 lutego 2014 roku Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G. zobowiązał A. R. do ich usunięcia wyznaczając ostateczny termin wykonania robót tam wskazanych na dzień 03 marca 2014 roku.

W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 27 lutego 2014 roku A. R. oświadczył, iż wszystkie prace objęte umową oraz usterki wskazane w protokole zostały przez niego wykonane.

W dniu 03 marca 2014 roku sporządzono protokół odbioru usunięcia usterek wskazanych w protokole odbioru z dnia 04 lutego 2014 roku, w którym stwierdzono, iż na dzień odbioru prace zostały w całości wykonane zgodnie z zapisem w protokole z dnia 04 lutego 2014 roku. Protokół został podpisany przez obie strony, zaś przedstawiciel – koordynator robót ze strony A. H. M. oświadczył również, iż zgłoszone prace poprawkowe zostały wykonane z dniem 18 lutego 2014 roku.

W dniu 02 kwietnia 2014 roku Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G. wystawił notę księgową numer (...) na kwotę 4 182,30 złotych z tytułu kary umownej za 18 dni opóźnienia w usunięciu wad, zgodnie z zapisem umowy, obciążając powyższą kwotą A. R. i zobowiązując go do uiszczenia tej kwoty w terminie 14 dni od dnia otrzymania przedmiotowego dokumentu.

Pełnomocnik A. R. pokwitował odbiór noty księgowej w dniu 07 kwietnia 2014 roku, jednakże pismem z dnia 08 kwietnia 2014 roku A. R. odmówił zapłaty wskazanej kwoty tytułem kary umownej wskazując, iż wszystkie usterki usunął w terminie do dnia 15 stycznia 2014 roku, a zatem jeszcze przed upływem wyznaczonego terminu.

pismo z dnia 31 stycznia 2014 roku – k. 52 akt, protokół z dnia 04 lutego 2014 roku – k. 512v akt, pismo z dnia 25 lutego 2014 roku – k. 53 akt, pismo z dnia 27 lutego 2014 roku – k. 53v akt, nota księgowa – k. 15 akt, potwierdzenie odbioru – k. 16 akt, pismo z dnia 08 kwietnia 2014 roku wraz z dowodem nadania i potwierdzeniem odbioru – k. 44v-45 akt, protokół odbioru z dnia 03 marca 2014 roku wraz z oświadczeniem – k. 56-56v, zeznania świadka Ł. K. – protokół rozprawy z dnia 19 stycznia 2016 roku – k. 82-83 akt (zapis cyfrowy 00:03:07-00:18:46)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania oraz w oparciu o zeznania świadka Ł. K.. Dowody w postaci dokumentów uznane zostały przez Sąd za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, tym bardziej, że ich moc dowodowa nie była negowana przez żadną ze stron. Odnosząc się do zeznań świadka Ł. K., Sąd ocenił je jako spójne, wiarygodne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, opierając się na nich przy ustalaniu zarówno zakresu stwierdzonych usterek, jak i terminu ich usunięcia, albowiem świadek ten bezpośrednio wykonywał przedmiot umowy, jak i prace poprawkowe, zaś jego twierdzenia w powyższym zakresie znajdowały potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci protokołu odbioru prac, w szczególności odnośnie terminu wykonywania prac poprawkowych – świadek wskazał bowiem, iż prace takie prowadzone były także pod koniec stycznia i na początku lutego 2014 roku (zapis cyfrowy 00:12:50-00:13:06).

Postanowieniem na rozprawie w dniu 19 stycznia 2016 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego A. R. o zobowiązanie powoda do złożenia oświadczenia w zakresie poniesionej przez niego w związku z opóźnieniem się pozwanego w usunięciu wad szkody i jej wysokości, uznając, iż okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, która jest sprawą w przedmiocie zapłaty kary umownej. Nadto, Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczności realizacji spoczywającego na pozwanym zobowiązania zgodnie z ustaleniami stron i prawidłowego wykonania umowy oraz istnienia utrudnień w jej wykonywaniu, za które odpowiedzialny był powód, wykonania przez pozwanego zobowiązania w dacie poprzedzającej dzień 19 lutego 2014 roku, charakteru stwierdzonych wad, ich istotności, daty wystąpienia wad, w tym w szczególności pęknięcia szyb, czynności wykonanych celem usunięcia wad, braku poniesienia przez powoda szkody, znacznego wykonania umowy w dacie zaistnienia podstawy odpowiedzialności, uznając ten dowód za zmierzający do przedłużenia postępowania i nieprzydatny do ustalenia powyższych okoliczności, a zwłaszcza okoliczności odnoszących się do wad i terminu ich usunięcia, z uwagi na nieuczestniczenie pozwanego w czynnościach związanych z odbiorem poszczególnych prac poprawkowych.

W niniejszej sprawie powód Skarb Państwa – (...) Zarząd (...) z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego A. R. kwoty 4 182,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem kary umownej za 18 dni opóźnienia w usunięciu stwierdzonych wad w wykonaniu przedmiotu umowy, swoje roszczenie wywodząc z zawartej z pozwanym w dniu 21 października 2013 roku umowy numer (...) o roboty remontowe polegające na wymianie okien oraz naprawie i malowaniu bram w budynku nr (...) w G..

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem pozostawało, iż strony łączyła zawarta w dniu 21 października 2013 roku umowa numer (...) o roboty remontowe polegające na wymianie okien oraz naprawie i malowaniu bram w budynku nr (...) w G.. Poza sporem pozostawało również, iż umowa została zrealizowana, zaś ostateczny odbiór wykonanych prac nastąpił w dniu 31 grudnia 2013 roku na podstawie protokołu odbioru ostatecznego, w treści którego stwierdzono między innymi usterki w wykonawstwie oraz konieczność ich usunięcia przez wykonawcę w terminie do dnia 31 stycznia 2014 roku. Prace poprawkowe miały polegać na: uzupełnieniu obróbek okien zaprawą, uzupełnieniu malowania farbą olejną krat okiennych, wymianie pękniętych 7 sztuk szyb (pęknięcia powstałe w trakcie montażu), wymianie wszystkich parapetów zewnętrznych – za krótkie lub wymianie końcówek na szersze.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, iż powyższe prace poprawkowe były przez pozwanego wykonane już w dniu 15 stycznia 2014 roku. Przeczy temu zarówno treść zeznań świadka Ł. K., jak i treść oświadczenia złożonego przez przedstawiciela pozwanego A. H. M., będącego koordynatorem robót ze strony pozwanego, który oświadczył, iż zgłoszone prace poprawkowe zostały wykonane z dniem 18 lutego 2014 roku. Powyższe potwierdza zdaniem Sądu również i fakt oraz treść protokołu z dnia 03 marca 2014 roku dotycząca usunięcia usterek wskazanych w protokole z dnia 04 lutego 2014 roku, z którego wynika, iż na dzień odbioru prace zostały w całości wykonane zgodnie z zapisem w protokole z dnia 04 lutego 2014 roku. Skoro zatem pozwany A. R. podjął czynności związane z usunięciem określonych jako niewykonane i nadal istniejące usterki opisane w protokole z dnia 04 lutego 2014 roku, a wynikające pierwotnie z protokołu z dnia 31 grudnia 2013 roku, uznał je zatem za niewykonane, a więc nie sposób przyjąć, iż całość wad została przez niego usunięta już w połowie stycznia 2014 roku, a więc jeszcze przed wyznaczonym przez powoda terminem.

Zgodnie z treścią art. 483 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Stosownie zaś do treści art. 484 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana (§ 2).

Zgodnie z zapisem § 8 umowy zawartej przez strony, wykonawca zapłaci zamawiającemu karę umowną m. in. za opóźnienie w oddaniu przedmiotu umowy w wysokości 0,1% wartości przedmiotu umowy za każdy dzień opóźnienia (ust. 1 punkt b) oraz za opóźnienie w usunięciu wad stwierdzonych przy odbiorze wykonawca zapłaci zamawiającemu karę umowną w wysokości 0,2% wartości przedmiotu umowy za każdy dzień opóźnienia, liczony od dnia wyznaczonego na usunięcie wad (ust. 1 punkt c).

W związku z podniesionym przez pozwanego A. R. zarzutem, iż stronom nie chodziło o ustanowienie odpowiedzialności pozwanego za każde, nawet nie powstałe z winy pozwanego opóźnienie, gdyż strony nie rozróżniały pojęcia zwłoki od opóźnienia, uznać należy ten zarzut za zasadny.

W myśl art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. To rozłożenie akcentów oznacza, że argumenty językowe (gramatyczne) mają znaczenie drugorzędne i ustępują argumentom odnoszącym się do woli stron, ich zamiaru i celu. Mimo to prawidłowa, pełna i wszechstronna wykładnia umowy nie może pomijać treści zwerbalizowanej na piśmie, bowiem napisane sformułowania i pojęcia, a także sama semantyka i struktura aktu umowy, są jednym z istotnych wykładników woli stron, pozwalają ją poznać i ocenić. Jest więc jasne, że wykładnia umowy nie może prowadzić do stwierdzeń w sposób sprzeczny z jej treścią. Istotnie, gramatyczne dyrektywy wykładni mają swój walor poznawczy, ale przede wszystkim wówczas, gdy treść kontraktu jest jednoznaczna, pozwalająca na odtworzenie woli kontrahentów według reguł znaczeniowych. Jeśli jednak tekst umowy jest niejasny, konieczne staje się usunięcie wątpliwości przy zastosowaniu obowiązujących zasad wykładni umowy według reguł przewidzianych w art. 65 § 2 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II CSK 546/06, LEX nr 253385), przy czym, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 kwietnia 2015 roku (sygn. akt II CSK 265/14, Lex nr 1710352) – przy badaniu tego, czy istnieje

consensus kontraktowy i jaka jest jego treść można i należy brać pod uwagę całą sekwencję zdarzeń poprzedzających dojście do skutku umowy (złożenia oświadczenia definitywnego) – np. przebieg negocjacji, postępowanie składającego oświadczenie woli, w tym także po jego złożeniu, jednakże pamiętać należy również, że u podstaw badania zamiaru stron oraz okoliczności wpływających na tłumaczenie (interpretację) oświadczeń woli znajdują się fakty (zdarzenia, stany) przedstawione przez strony i wykazywane zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu w procesie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II CSK 546/06, LEX nr 253385).

Na podstawie łączącej strony umowy o roboty remontowe Sąd ustalił, iż kara umowna została zastrzeżona nie tylko w przypadku opóźnienia w usunięciu wad, ale również w przypadku opóźnienia w oddaniu przedmiotu umowy.

Z treści sporządzonego w dniu 31 grudnia 2013 roku załącznika do protokołu odbioru, wynika, iż ze względów służbowych wykonawca – pozwany nie miał udostępnionych pomieszczeń w soboty tj. w dniach: 26 października 2013 roku, 02 listopada 2013 roku, 02 listopada 2013 roku, 09 listopada 2013 roku, 16 listopada 2013 roku, 23 listopada 2013 roku oraz 07 grudnia 2013 roku (w sumie 7 dni roboczych). Ponadto wskazano, iż nie udostępniono pozwanemu pomieszczeń w godzinach popołudniowych w dniach od 22 października 2013 do dnia 31 października 2013 roku oraz w dniach od 04 listopada 2013 roku do dnia 07 listopada 2013 roku (tj. 12 dni po 4 godziny, razem 48 godzin, co daje 6 dni). W związku z powyższym, stwierdzono odliczając powyższe dni, iż wykonawca – pozwany nie był w zwłoce za okres od dnia 10 grudnia 2013 roku do dnia 23 grudnia 2013 roku i zawnioskowano o stwierdzenie, że wykonawca w okresie od dnia 24 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2013 roku był w zwłoce z terminowym wykonaniem umowy, wnioskując jednocześnie o naliczenie kary umownej przewidzianej w umowie w wysokości 929,43 złotych.

Powyższe oznacza, iż mimo, iż także w tym przypadku kary umownej strony posługiwały się w umowie pojęciem opóźnienia, ich działanie, a zwłaszcza działanie powoda, których odliczył dni, w których nie udostępnił pomieszczeń pozwanemu pomniejszając karę umowną należną mu od pozwanego, oznaczało, że w istocie wolą stron było zastrzeżenie kary umownej na wypadek nie jakiegokolwiek opóźnienia się przez wykonawcę – pozwanego, a więc mamy tu do czynienia w istocie z karą umową za zwłokę w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego.

Skoro zaś powyższe czynności podjęte przez powoda wskazują na wolę stron ustalenia kary umownej w przypadku opóźnienia w oddaniu przedmiotu umowy jako w istocie kary umownej za zwłokę, mimo użycia określenia „opóźnienie”, to takie samo sformułowanie zawarte w umowie w odniesieniu do opóźnienia w usunięciu wad musi być interpretowane tak samo.

Uznanie powyższego powoduje, iż to na pozwanym A. R. spoczywał, zgodnie z treścią art. 6 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 472 k.c., ciężar wykazania, iż opóźnienie w usunięciu wad było następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności. Pozwany nie sprostał jednakże ciężarowi dowodu w tym zakresie, nie wykazał braku winy w zaistniałym opóźnieniu w usunięciu wad, co więcej z zeznań świadka – pracownika pozwanego Ł. K., który osobiście dokonywał prac poprawkowych, wynika, iż nie było żadnych przeszkód w dostępie do miejsc wykonywania tych poprawek. Pozwany zaś nie wykazał, ażeby zaistniały jednocześnie jakiegokolwiek inne okoliczności prowadzące do uznania, iż opóźnienie w usunięciu wad było następstwem okoliczności, za które on nie odpowiada.

Możliwość domagania się kary umownej jest niezależna od poniesionej szkody, jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 06 listopada 2003 roku (sygn. akt III CZP 61/03, OSNC 2004, nr 5, poz. 69) obowiązek zapłaty kary umownej ciąży na dłużniku także wówczas, gdy wierzyciel nie poniósł żadnej szkody.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego A. R. zarzutu miarkowania kary umownej, zdaniem Sądu, nie zasługuje on na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 484 § 2 k.c. jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Wykładania powyższego przepisu uzasadnia stwierdzenie, że ocena wystąpienia przesłanki miarkowania kary umownej w postaci jej rażącego wygórowania powinna uwzględniać relację między wartością kary umownej a

wartością całego zobowiązania głównego (tak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie o sygn. akt I ACa 1309/12) oraz relację między wysokością kary zastrzeżonej z tytułu uchybienia terminowi spełnienia świadczenia niepieniężnego a wysokością kary umownej zastrzeżoną w tej samej umowie na wypadek odstąpienia od umowy (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 listopada 2013 roku, sygn. akt I CSK 124/13, Lex 1433754).

Jedynie zatem żądanie zapłaty kary umownej za nie usunięcie w wyznaczonym terminie wad w wysokości znacznie przewyższającej wysokość kary zastrzeżonej za odstąpienie od umowy, może być potraktowane jako żądanie zapłaty kary umownej rażąco wygórowanej. Skoro zatem wartość zobowiązania w niniejszej sprawie wynosiła około 116 000 złotych, a kara za odstąpienie od umowy została określona jako 10% wynagrodzenia umownego (i stanowiłaby kwotę ok. 11 600 złotych), to ustalenie kary umownej w wysokości 4 182,30 złotych za opóźnienie w usunięciu wad, nie pozwala na przyjęcie, że mamy do czynienia z karą rażąco wygórowaną.

Nie zachodziły również w ocenie Sądu inne podstawy do miarkowania kary, w tym znaczne wykonanie zobowiązania. W niniejszej sprawie zobowiązanie pozwanego polegało na usunięciu wad poprzez uzupełnienie obróbek okien zaprawą, uzupełnienie malowania farbą olejną krat okiennych, wymianie pękniętych 7 sztuk szyb (pęknięcia powstałe w trakcie montażu) oraz wymianie wszystkich parapetów zewnętrznych – za krótkie lub wymianie końcówek na szersze. Niespornie część tych prac została wykonana w wyznaczonym terminie, jednakże nie sposób przyjąć, iż w ten sposób interes wierzyciela został zaspokojony, gdyż te prace, które nie zostały wykonane tj. określone w protokole z dnia 04 lutego 2014 roku przejawiające się w braku wymiany wszystkich parapetów zewnętrznych okien oraz braku wymiany zakończeń parapetów na szersze, niewątpliwie miały istotne znaczenie, jak wskazano bowiem w piśmie z dnia 13 stycznia 2014 roku dotychczas podjęte prace w tym zakresie nie dają gwarancji prawidłowego odprowadzania wód opadowych i zachodzi obawa powstania zacieków i plam na elewacji.

Uwzględniając relację wysokości przewidzianej w umowie kary umownej za odstąpienie przez zamawiającego od umowy z przyczyn, za które odpowiedzialność ponosi wykonawca w wysokości 10% wynagrodzenia umowy oraz kary umownej za opóźnienie w usunięciu stwierdzonych wad w wysokości 0,2% wartości przedmiotu umowy za każdy dzień opóźnienia, liczony od dnia wyznaczonego na usunięcie wad, uznać należy, że dochodzonej w niniejszej sprawie kary umownej w łącznej kwocie 4 182,30 złotych nie sposób uznać za rażąco wygórowanej i nie znajdując innych podstaw do miarkowania tej kary, na podstawie art. 483 k.c. w związku z § 8 ust. 1 punkt c umowy w zw. z art. 481 k.c., Sąd zasądził od pozwanego A. R. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) Zarządu (...) z siedzibą w G. kwotę 4 182,30 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 21 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) w punkcie II wyroku zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej niniejsze postępowanie na rzecz powoda kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.